

Борис Пастернак

Ледоход

Не смее пролетният грунд
за кълнове да мисли още.
Подал изпод леда гръцмун,
чернее по брега от снощи.

А залезът е клещест рак.
И без месо не ще извади
деня от блатото. И как
пламти просторът плътояден.

Със слънце дави се, облят
в кръвта му, влачи го до късно
и о леда го бие с яд,
и – съомга розова – го къса.

Залита сумракът пиан,
такава хищна тишина е,
но ледените острия –
зелени ножове – сияят.

Безспирен, алчен хрип, зловещ
скриптеж, ханджари в схватка жива
и сблъскващи се ледове,
които скърцащо преживят.

КРАЙ

© Борис Пастернак
© 2001 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак

Публикация: в. „Литературен форум“, бр. 5 (446), 06.02. – 12.02.2001 г.

Източник: <http://slovo.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8347>]